

Mundaan

Mundaan Protagonist

Gert Wijlage

Schrijver: Gert Wijlage
Coverontwerp: GW
ISBN: 9789464054811
© Gert Wijlage, 2020

Mundaan, protagonist

Water op een aardevol die van binnen is met onbekende verschuivingen waardoor vulkanen ontstaan, de eruptie van versteende ideeën. Zo is de relatie tussen deze gebeurtenissen, de dagelijkse en de ruimte van het verleden. Waarom het verleden ontdoen van toekomst, zo er al een toekomst is die wat bewaart? Er gaat weliswaar weinig verloren, maar of het nog herkenbaar is, daar kun je niet van uitgaan. En als je dat wel doet, vermaak jezelf; een opsteker in de binnenzak. Ook goed.

Goed of opdat. Zeg het, zeg zeker wel vanwege de compassie, synthese, universalisme, en vastigheid. In individuele gevallen en als onderstroom waarop gelet wordt. Door de schippers, de hengelaars, de wandelaars. Omdat, omdat de wereld (niet) kan verbeteren en de geschiedenis ons (n)iets leert. Opdat tegenstellingen worden samengevoegd, culturele veranderingen erkent, ontwikkelingen in waardigheid tegemoet getreden. Verlichte ernst met humor, rechttop. De armen gespreid, klaar om op te warmen. Op dat.

Opdat het. Opdat Het ronselt in de Branding met een meer dan geniale ijver, om temidden van de golfslagen, in de schuimende afstroom

geromannextiveerd te worden en er de grootste Keien ter Verzameling uit te lichten. Curator Erhart beheert.

1. Branding
2. Meer dan geniaal
3. Keisnijden
4. Beheerlijn

B

1. Branding

Zeewater

Geestgrond

Deltawater

Drogbeeld

Beeldmerk

Wie zijn wij en Waar komt al dat zand vandaan

Er moet een bodem zijn. Een bode die zich aanbiedt. Betrouwbaar. Vaste grond. Onder de voeten.

Daarop komen - liggen - allerlei dingen. Met spaties. Korrels, fijnstructuur. Gevoelde substantie, onzichtbare (voor mij althans) deeltjes.

Microben en bacteriën. Natuurkunde, ik kan er niet bij. Met beide benen. Staat daar te staan. Staand.

Op deze plek nog ver verwijderd van geraffineerde mozaïeken. Glazig kijken. Werkbaar maken dat. Een kant kiezen.

Zonder een naam objectiveren. Mooieren. Door handen glijden, doorgeven, herkennen. Zoiets middelen, registreren, ongeveren.

De grondslagen zijn gedateerd. Wat kleverig zand. Luchtig ruim. Denkend. Daar, van doen.

Volgt de golf. De wellust, de welling statig. Het nietdenken aan het verzwelgen.

De cabines op het strand

De cabines op het strand zien eruit als rechthoekige grotten van klei,
Garagestijl, legergroen. Of zijn het geschakelde bunkers in het zand?
Hij hield haar, truitje van mohair, stevig tegen zich aangedrukt.

“Dans met me”, klinkt het vaag onder het golvend aanbod
Maar 's nachts staat hij weer te oreren met zijn ellebogen
geleund op een hoge tafel en dapper de zaal rondkijkend

Hij ziet het eb, van die drooggevallen zandvlakten
Gezichten die alle kanten opdraaien
Het huis is vanouds bekend en geeft volop ruimte

.....

Vanuit de samensmelting met de dingen die gebeuren
Zij zijn het, de presenties omdat ze er nu eenmaal
Afkomst, ontwikkeling, blijven buiten, ontalig staan

Dan vraagt ze hem om in zijn armen met die van haar
Een samenvallende coëxistentiële rondegang

En eist een explicatie, een ontcijfering van de scene

.....

De meesten dragen hun smartphone in de rechterachterzak
Betonplaten vergemakkelijken het flaneren door het zand
Meeuwen controleren aanvliegend, tonen hun eveneens witte buiken

De wind raakt van oost naar zuid naar oost
Op tafel liggen de schelpenmessen, kalk, verweerd hout
Het lijkt op een schrift verzoekend om een lezing

.....

Opdat 15 januari 1953, maar vandaag was het 19.35 uur
Te weinig voor een generiek veinzen van het coincidere
Genoeg om Bergson te lauweren door hem op te nemen

In een lofdicht dat uitgesproken een fenomenaal dialect
meent te structureren waarbij de intuïtie flink geïrriteerd raakt
Maar zijn eigen falen zegt te wachten op geraffineerde deconstructie

.....

j'aimerais danser pour toi
ik dans nu gans,
een vreemde deling

Omarmen + dobber

De lucht van marmer mozaïek
Buigt om de lugt in stenen torenpost
Gelukkig de zwaluw van huis naar huis,
Buigt mooier en kleedt zich beter.

Steen en water kussen op het oog
Een berotst gezant wijdt uit
Eenvoud als historische sierkunst
Doe dat maar eens na

De protagonist ligt als een dobber
Aan de lijn van zijn vergezichten
Dat wil zeggen: "daar komt de golf. Steek je hoofd, loof in het gewelf!"

Hij houdt van de tekenaar die vliegt van
Lijn naar lijn voor het silhouet
De vrouw houdt gehurkt het kind tegen haar borst
Gebogen over, deze naakte vorm

Het debat over vorm en inhoud, over architectuur en organisme

Hoe zij zich tot elkaar verhouden,
Over elkaar heen buitelden
Het had al veel van elkaar genomen en trekt aan ontzag
Laat maar even zo

Over naar het omarmen en bestrijden

(Concentratie, focus!)

De armen als om een ton gevouwen en dat zes keer of twee keer zes. Daarna kruislings gestrekt met de vragende hand naar voren. Dat weer uitdelen in een royale zwenking. Links, rechts.

De waterlijn vertoonde minder wier als gisteren. Hooguit een 80 centimeter bruin sponsachtige sliertjes vooraf aan de heldere zee. De vrouw met zonnebril doet haar sandalen uit.

Kleine jongens komen aangelopen en spreken hun vuurwerkvoorraad regelmatig aan. Het geklapper onderbreekt het ruisen van de zee en het enthousiaste gekwebbel van nieuwe gasten.

Een geur van vers geprepareerde langoustines en gefrituurde zeevruchten begeleid het zilte frame van de wilskracht, van de absolute zin in het leven. Die mengeling van opportunisme, pure lust en denkvermogen.

De Protagonist drinkt zijn koffie van vanmorgen half 10, een paar uur geleden. De kleur blauw heeft de neiging tot overheersing, maar moet zich contextueel voegen naar het groen van beginnelingen.

Waar en hoe ontstaat het ongeduld? De irritaties bij een handdoek die vreemd gevouwen is of te dichtbij de andere ligt? Een harde stem die 100 meter verder nog gehoord wordt maar onverstaanbare dingen zegt?

De wrevel van een vis bij de nadering van een zwemmens. De afgunst van een hibiscus ten opzichte van het huis dat zijn groei in de weg staat. De cynische lach van de (Siamese) kat die weet dat je bang voor hem bent.

De voorzitter van het anjercomité besluit haar voordracht met de frase dat ze ons omarmt. Omdat deze stad de eeuwige verloofde van de wereld is. Wij moffelen ons weg in haar woorden en liggen lui sluimerend de bloemen te bewonderen.

S 'avonds drinken wij de Vitus-cocktail tussen de verbena's. We duiken onze hoofden en heffen beschermende armen. Het oogt

verschrikkend maar maakt meer consternatie los dan materieel gezien zo donker.

Een dame met lang zwart haar verschuift de tijd, nee, zij zet de tijd stil en ik verschuif. De indeling toont zich hier opnieuw en roept de vraag op naar nummer drie die natuurlijk weer iets verderop mij staat te surveilleren.

Hij was de stad van Bill de Rosse Boek die de hoofdrol had namens de ouders van de Europese berg in de staat Hobbergaat (2001). Het eerste provinciale land wordt gebruikt als de zeer bekende en gerenommeerde computerschip van het lange bronnen.

Deze steden bergen landen, spelen held en hoofdrol op duister digitale gronden en klinken evengoed zo goed als muzikale improvisaties ontstaan in enthousiaste verhalen over de zee en het landschappelijk geheugen.

Pablo is de 'eigenlijke' bestuurslaag in het regentschap, daar kan geen latijn tegenop, hoewel hij wel zo klinkt af en toe. Maar hij heeft wel gelijk als hij poneert dat men vroeger in de 11e eeuw net zo vredelievend als oorlogszuchtig kon zijn.